

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Saturday•, 20 •October•, 2012 21:43• - •Last Updated•

••Saturday•, 20 •October•, 2012 21:46•

தினசரி செய்தித் தாள் வாங்கிப் படிக்கும் பழக்கம் இங்கு ஹிராகுட் அணைக்கட்டுக்கு வலையைக் கட்டி நிறுத்தி நானே சம்பாதிக்க ஆரம்பித்ததிலிருந்து ஏற்பட்டது. இருந்த போதிலும், அதில் **Wanted** பகுதியையும் படிக்கும் காலகட்டம் ஒன்று புதிதாக ஆரம்பித்துவிட்டது. வலையேற்ற வேண்டியது என்ற முனைப்பு இருந்தாலும் அது எத்தகைய கவலையையும் தோய்ந்ததாக என்ன ஆகும்போ, என்னவோ, வலையை கிடைக்காமலோ கிடைக்காததோ, கிடைக்காவிட்டால் என்ன செய்வது, பெற்றோருக்கு எப்படி பணம் அனுப்புவது என்ற கவலைகளில் பீடிக்கப்பட்டதாக உணர்வது இல்லை. எப்படி நான் அதை ஏதோ சினிமா விளம்பரம் பார்ப்பது போல எவ்வித கலவரமும் இல்லாதது வடிகேளையாகவே எடுத்துக்கொண்டேன் என்பது திரியவில்லை. அதிக நாட்கள் இங்கு இருக்கப் போவதில்லை, ஒரு சில மாதங்கள், அல்லது அதிகம் போனால் ஒரு வருடம் இங்கு காலம் தள்ள முடியும். அதன் பின்? சிக்கல்தான். நிச்சயமின்மையே தான். ஆனாலும் எப்படி ஒரு அமெரிக்கியன் மனத்துடன் அந்த நாட்களில் இருந்தேன் என்பது இப்போது எனக்குச் சொல்லத் திரியவில்லை. ஏதோ வீரன், தீரன் என்றும் மனத்திடம் என்றும் எல்லாம் என்னைச் சொல்லிக் கொள்வதற்கும் இல்லை.

எப்படியோ திரியவில்லை. எப்போதும் போல அமெரிக்கியாக, சுற்றியிருப்பவர்கள் எல்லாம் ஒருவர் இரவராக, நாலாறு நேரம் பரோக ஊரகக் காலி செய்து கொண்டிருந்த போது, நான் பத்திரிகைகளில் வந்த விளம்பரங்களுக்கு மனுச் செய்துகொண்டிருந்தேன். முதலில் வந்தது, **Northern Railway** யிலிருந்து வந்த அழைப்பு. நேர்காணலுக்கும் பரிட்சைக்கும். கட்டவே சம்பலப் பரிசிலிருந்து அலஹாபாதுக்கு போக வர இலவச ரயில் வேபாஸும் அனுப்பி வகைக்கப்பட்டிருந்தது. முதல் தடவையாக இலவசமாக ரயிலில் வசூதி ரம் பிரயாணம் செய்யப் போகிறேன். கட்ட வேலை சம்பந்தப்பட்ட ஒரு நேர்காணலுக்கும் போகப் போகிறேன். புதிய அனுபவம். யாரும் சிபாரிசு செய்து அல்ல. கட்ட அழைத்துச் சென்று அல்ல. நானே என்தகுதியில் என் முயற்சியில் ஒரு வலையேற்ற வேலைக்கொள்ளப் போகும் முதல் அடிவழி. பெருமையாக இராதா?

எப்படிப் போவது? யாருக்கு வழி திரியும்.? திரிந்தால் என்ன, திரியாவிட்டால் தான் என்ன? ரயில் வேபாஸ் இருக்கிறது. இலவசம். எங்கே வேண்டியுமானாலும் இறங்கி எந்த வண்டியில் வேண்டியுமானாலும் ஏறிக் கொள்ளலாம். சம்பலப் பரிசிலிருந்து ஒரு வழியா, இல்லாத நேராகச் செல்லும் வண்டி ஏதுமா? இல்லை. எத்தனை வண்டி ஏறி இறங்கி மாற்றவேண்டியுமோ. இஷ்டம் போலச் செய்யலாம். ஆனால் குறித்த தேதிக்கு முன்னால் போய்ச் சேர்ந்து விடவேண்டியது.

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 20 •October•, 2012 21:43• - •Last Updated•

••Saturday•, 20 •October•, 2012 21:46•

சேர்ந்தனே. எப்படி என்றெல்லாம் இப்போது நினைவில் இல்லை. அலஹாபாத் ஸ்டேஷனில் இறங்கியதும், அது இரவு நேரம். மணி ஏழரை எட்டு இருக்கும். ஒரு ரிக்ஷாகாரன் ஒரு நல்ல ஹோட்டலுக்கு அழைத்துச் செல்வதாகச் சொல்லுவே, வறோ வழி? சரி என்று ஏறி உட்கார்ந்து அவன் இடஞ்ச் சென்ற இடத்தில் இறங்கினேன்.

அது ஹோட்டலாகத் தெரியவில்லை. வளைந்த குறுகிய மாடிப்படி ஏறினால் அறகைகள். என அறகை கதவு ஒரு மாதிரிதான் இருந்தது. பழங்காலத்துக் கதவு. தாட்பாள் இல்லை. கதவின் மலே ஒரு சின்ன சங்கிலி. அதை நிலைப்படியின் மலே சட்டத்தின் வளைவில் கோர்த்து அறையைப் பட்ட வண்ணமும். உள்ளே ஒரு கட்பில். அவ்வளவே. ஒன்றும் சரியாகத் தோன்றவில்லை. இடமும் அதிக நடமாட்டம் உள்ள இடமாகத் தோன்றவில்லை. அப்போது தான் எனக்குச் சற்று, கவலை பயமாகப் பிரதானிக் கத் தொடங்கியது. இருப்பதா, இல்லை வறோ இடம் தடுவதா? வறோ இடம் எங்கே என்று தடுவதா? இரண்டு நாட்களுக்கு காசும் கொடுத்து விட்டது. சரி நடப்பது நடக்கட்டும் பார்ப்போம் என்ற ஒரு அசட்டு தரையம். உள்ளே பையை வைத்துவிட்டு சாப்பிடப் போனேன். அது ஒன்றும் பெரிய தடலாக இல்லை. வளையப் பெஞ்ச் மஜை போட்டு இது தான் பஞ்சாபி ஹோட்டல் என்று விளம்பரம் இல்லாதது தன்னகை காட்டிக்கொள்ளும் ஒன்று. சாப்பிட்டனே. அதில் ஒன்றும் கஷ்டம் இல்லை. பஞ்சாபி உணவு பழகியது. புது இடம். எதாக இருந்தாலும் நன்றாகத் தான் தோன்றும். லாட்ஜுக்குத் திரும்பி வந்து படுத்துக் கொண்டேன்.

வழியில் சினிமா விளம்பரம் ஒன்று பார்த்தனே. புதிய படம். ஜனக் ஜனக் பாயல் பாஜே. நல்ல பாட்டைகள். நல்ல நடனங்கள் கொண்ட படம். என்று பதித்திருக்கிறனே. ஷாந்தா ராம். தாஹஜே என்ற பழைய படம் ஒன்று சம்பல்பீர் விஜயலட்சுமி டாக்ஸீஸில் பார்த்திருக்கிறனே. எரியும் சமீகப் பிரசினகைகளை கையாள்பவர் என்று புகழ் பாடப் படுபவர். தஹஜே என்றால் வரதக்ஷிணை என்று பொருள். அதில் வரதக்ஷிணைக் கொடும்மையில் தவிக் கும் பண்ணின் அவலம் பற்றிய கதை. அதெல்லாம் சரி. ஆனால் ஓரே மலே ஹோட்டலா. அழகை. ஸ்டாக் பாத் திரங்கள். ஸ்டாக் சம்பவங்கள். புதிதாக சாந்தாராம் டச் என்று சொல்லப் படுவதைத் தடீனால், அதில் ஒரு காட்சி. ஜயஸ்ரீ, தான் கதாநாயகி. ஷாந்தாராம் தன் காதலித்து மணம் புரிந்து கொண்ட மனவியை கதாநாயகியாகக் கிக் கொண்டதில் ஒன்றும் தவறில்லை. பணம் மிச்சம். தன் மனைவிக் கும் புகழ் தடீத் தரும் காரியம் தான். ஆனால் அவளை இடும்பை வளைத்து தன் சழிப்பான பின்புறங்களை ஆட்டிக்கொண்டே நடக்க வைப்பது தான் பண்ணின் அழகைக் காட்டுவதற்கான ஓரே வழி என்று ஷாந்தாராமுக்குப் பட்டிருக்கிறது. ஜயஸ்ரீ யின் பின்புற அழகைப் பற்றி ரொம்பவும் பெருமைப் பட்டிருக்கொள்கிறவர் ஷாந்தாராம், அப்பெருமையை உலகறியச் செய்யும் விருப்பம் அவருக்கு என்றும் தோன்றுகிறது. ஆரம்பகால சிகளில் ஒரு பந்து வீசப்படும். அது முன்னே தன் அழகான பின்புறத்தை ஆட்டிக்கொண்டே போய்க் கொண்டிருக்கும் ஜயஸ்ரீ யின் பின்புறத்தை அபித்தத் திரும்பும். ஜயஸ்ரீ திரும்பிப் பார்த்துப் போய்க் கோபம் கொள்வாள். இப்படித் தான் இருக்கும் அவர் சமீகப் பிரசினகைகளைக் கையாளும் பார்வையும் அதற்கு அவர் தடீ உத்திகளும். இப்போது அவர் இந்திய சினிமாவில் ஒரு பெரிய சகாப்த புரூஷர். நம்மீர்

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் •

••Saturday•, 20 •October•, 2012 21:43• - •Last Updated•

••Saturday•, 20 •October•, 2012 21:46•

இயக குன்ற சிகரம் கடு. பாலசந் தர , மணிரத தினம் போல. நம் மரீ ஸ ரீ தர வாழ வில் ஒரு நாள் நாம் காசியாத் திரை போகும் ஆசை கொண்டிருப்பது போல, அவர் ஒரு நாள் ஷாந் தாராம் ஷ்ட்டிங் பார்க்கப் போயிருக்கிறார். “உங்களதைத் தன்னாட்டு ஷாந் தாராம் என்று சொல்கிறார்களாமே?” என்று ஷாந் தாராம் கட்டாராம். “ஸ்ரீ தர அதற்கு சற்று வடிக்பட்டு ஆமாம் என்றாராம். எல்லாம் விவரமாக அந்த சதைநயத் தைப் பற்றி தமிழ் பத்திரிகை ஒன்றில் அவரே எழுதியிருக்கிறார். இல்லையெனில் எனக்கு எப்படித் தெரியும். இன்னொரு காட்சி. மலேலே ஒரு ஹரிகனே விளக்கு ஒன்று தொங்கும். மாமனாரும் மருமகன்மோ இல்லை மாமியாரும் மருமகளும்மோ ஒரு சட்டான விவாதத்தில். மலேலே தொங்கும் ஹரிகனே விளக்கு ஆடும். ஒரு பக்கம் சாயுந்து ஆடும் போது மாமனாரின் முகம் கோபாக்கினியில் சூடர் விட்டு எரியும். விளக்கு மறுபக்க முனையைக்கு ஆடிச் செல்லும் போது மருமகளின் துக்கத்தில் பீறிடும் முகம் காணும். இப்படி அந்த விளக்கு ஒரு மலையைக்கு மறு மலையை என்று ஆட, இராவர் முகமும் மாறி மாறி உணர்ச்சிகளின் உச்சகட்டத்தைத் தொடும். அரங்கில் அழகையும் மக்களை உறிஞ்சலும் கட்டுக்கும் அமைதி. இது இன்னொரு சாந் தாராம் டச்.

சரி நல்ல பாட்டுக்கள், நல்ல நடனங்கள் இந்தப் படத்தில் என்று சொல்லப்படுகிறது. நடனமும் பாட்டுமே படத்தின் மையக் கரு. அதுவே படம் முழுதும் விரவியிருக்கும் என்றும் படித்திருந்தனே. சரி பார்த்து வணக்கம். ஆனால் அது நாளையக்கு. நரே காணல், பரிட்சை எல்லாம் முடிந்த பிறகு என்று தீர்மானித்துக் கொண்டனே.

இரவா அமைதியாகக் கழியவில்லை. எந்நேரமும் கதவு தட்டப் படலாம், எதுவும் நேரம் என்ற ஒரு திகில் இருந்து கொண்டே இருந்தது. இப்போதாவது சரி. நாளைய, அறையைப் பட்டிக் கொண்டு இண்டர்வ்யூக்குப் போனால் இங்கு என்ன நடக்கும்? என்றும் கவலை. இது தான் முதல் தடவை என்பதால் இந்தக் கவலையா, இல்லையென்ற இந்த இடம் ஒரு மாதிரியாக அதிகம் நடமாட்டம் இல்லாத இடமாக இருப்பதால் இப்படித் தோன்றுகிறதா என்று தெரியவில்லை.

இரவா எப்படியோ கழிந்துவிட்டது தான். துக்கத்தில் எதுவும் தெரியவில்லை. புது இடம், பழக்கமில்லாத சூழல். அது தான் வணைபாத சிந்தனைகளையும் கவலைகளையும் துண்டியதோ என்னவோ. காலையில் குளித்துவிட்டு காலையணவம் சாப்பிட்டுவிட்டு நரே காணலுக்குக் குறித்த இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கவண்டும். இப்போது அது நினைவில் இல்லை. ஆனால் எல்லாம் முடிந்த பிறகு இரண்டு மூன்று இடங்களுக்குப் அலஹாபாத் சூற்றிப் பார்க்கப் போனது நினைவில் இருக்கிறது. ஒன்று மோதிலால் நேரோ புகழும் செல்வாக்கும் மிக்க வக்கீலாக இருந்த போது தனக்கெனக் கட்டிக்கொண்ட ஆனந்தப் பவன். அதைப் பின்னர் காங்கிரஸ் பாட்டிக் கு என்கொடுத்துவிட்டதாகச் சொல்லப்பட்டது. அங்கு தான் இந்திரா காந்தி வளர்ந்ததும், பரேஸா காந்தியுடன் பழக்கமேற்பட்டதும், இதயாதி. ஆனால் இப்போது அந்த பவனின் வளர்த்தோற்றம் தான் நினைவிலிருக்கிறதே தவிர உள்ளே சென்று பார்த்த நினைவுகள் மறந்துவிட்டன. அதைத் தான் இப்போது ஸ்வராஜ் பவன் என்று அழைக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். பின்னர் ஏதோ ஒரு மொகலாய

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் •

••Saturday•, 20 •October•, 2012 21:43• - •Last Updated•

••Saturday•, 20 •October•, 2012 21:46•

கட்பிடம் என வனவனெ று நினவில இல லை.

பின்னர் கங்கைக் கரகைக்குச் சனெ றது நினவில இருக்கிறது. அங்கு ஓர் படகுக காரணைப் பிடித்து சங்கமத்துக்குச் சனெ றது நினவில இருக்கிறது. இவ்வளவு துரம் வந்த பிறகு பிரயாகைக்குப் போய் திரிவணை சங்கமம் பார்க்காமல் போவியா என்ன? என்று ஓர் படகுக காரணைக் கேட்டான். இல்லாவிட்டால் எனக்கு எப்படித் தெரியும் படகில் திரிவணை சங்கமத்துக்குப் போகலாம், அதற்கு படகோட்டிகள் தயாராக இருப்பார்கள் அந்த வாடிகளை உண்டு என்று?. சரி என்று உட்கார்ந்து விட்டனே. ஐந்து ருபாய் பசினதாக நினவை. சரியாகச் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் இதுவல்ல நான் சொல்ல வந்த விஷயம்.

எவ்வளவு பெரிய பிரம்மாண்டமான நதி அது. கங்கை. அதில் நான் படகில் தனியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தனே. படகோட்டி என்னவோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். படகில் உட்கார்ந்து பாதி துரம் அந்த பிரம்மாண்டத்தின் மத்திக்குப் போனபின் தான் பயம் ஏற்பட்டது. இப்போது ஏதாவது ஆகிவிட்டால் என்ன செய்வது? நீச்சல்கூட தெரியாதே. நீச்சல் தெரிந்தாலே இந்த சமுத்திரம் போன்ற பிரவாகத்தில் எப்படி தப்பிப்பது? ராமகரிஷ்ண கதா மருத்தத்தில் தான் படித்த ஓர் கதை. கதையில் படகில் சவாரி செய்துகொண்டிருப்பது ஓர் பண்டிதர். சகல சாஸ்திரங்களும், வதேங்களும், புராணங்களும் கரத்தைக்குடித்தவர். படகோட்டியை, "உனக்கு இது தெரியுமா, அது தெரியுமா?" என்று தன் தொணதொணப்பில் வறுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். படகோட்டி அவர்கட்கும் ஓவ்வொரு களேவிக் கும் தனக்குத் தெரியாது என்றே சொல்லிவருகிறான். பண்டிதருக்கு தன் விதவத்தின் கர்வம் தலகைக் கறோகிறது. "கடசியில் அவனாக் காக பச்சாத் தாப் பட்டு, "இப்படி ஒன்றுமே தெரியாது வாழ்க்கையை வீணாக்கிவிட்டாயே அப்பா? என்று இரக்கப்படுகிறார். கொஞ்ச நேரத்தில் பலமான காற்று வீச படகு ஆட்டம் காண்கிறது. படகோட்டி அந்த விதவானைக் கேட்கிறான். "ஐயா, தங்கள்கு நீச்சல் தெரியுமா? என்று கேட்க அவர் தெரியாது என்று சொல்ல, இப்போது படகோட்டியின் முறை, "ஐயா, வாழ்க்கை முழுதும் என்ன புராணமும், சாஸ்திரங்களும் கற்று என்ன பயன்?, இப்போது நீச்சல் தெரியாத உங்கள் வாழ்க்கை தான் முடியப் போகிறது? என்று சொல்லி ஆற்றில் குதித்து நீந்தத் தொடங்குகிறான் என்பது அந்தக் கதை. எனக்கும் எந்தப் பயனும் இப்போது இல்லாத படிப்பும், நேர்காணலும், வலை வாய்ப்பும் என்ன பயன் தரப்போகிறது, எல்லாமே முடிந்து விடும்போது என்ற பயம் தோன்றியது என்கவலை ஏதும் அறியாத படகோட்டியோ, "ஐயா வந்துவிட்டோம் மையப் பகுதிக்கு. இந்தோ பாருங்க இங்கே தான் இரண்டு நதியும் சேர்கிறது" என்றான் பார்த்தால் ஏதோ நடுக்கடலில் இருப்பது போல ஓர் பிரம்மாண்டத்தின் நடுவில் அகப்பட்டக் கொண்டிருந்த படகோட்டியின் கையில் தயவில் என உயிர் சிக்கிக் கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றியது.

திரிவணை சங்கமம் வந்து, கிடத்தைக் கரிய ஓர் அனுபவத்தின் திளத்தை பக்தி பாவத்தில் மழ்குவதற்கு பதிலாக நான் இப்படி வண்டாத சிந்தனையில் எல்லாம் ஆழந்து ஏன் அவதிப்பட வேண்டும்? படகு இருக்கிறது. இதையே தொழிலாகக் கொண்ட படகோட்டி

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 20 •October•, 2012 21:43• - •Last Updated•

••Saturday•, 20 •October•, 2012 21:46•

இருக்கிறான். என உயிரைக் காப்பதில் தானே அவன் பிழைப்பதும் என்று நினைத்துக்கொண்டனே. நேற்று இரவு இப்படித் தானே வண்டித் தனிகளில் அவதிப்பட்டோம் என்றும் ஒரு எண்ணம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இருப்பினும் இது தானா திரிவணை சங்கமம்? சரஸ்வதி இல்லலை. யமுனையும் கங்கையும் தான். ஆனால், இரண்டு நதிகளும், சங்கமிக்கும் இடத்தில் படகு இருக்கமுடியுமா? எங்கோ நிறுத்தி விட்டு இது தான் திரிவணை என்கிறானோ. எதாக இருந்தால் என்ன? இரண்டு நதிகளும் சங்கமிக்கும் புள்ளியில் இருந்து தான் ஆகவண்டிமா என்ன? திரிதில் இருப்பக்கங்களிலும் விஸ்தாரமாக, ஏதோ கடல் விஸ்தரித்து இருப்பது போல ஓரே நீர்ப்பரப்பாக, தொடர்வானம் வரை, இப்படி எங்கே பார்த்திருக்கிறோம். சங்கமிக்கும் புள்ளியிலிருந்து வகைபிரிந்து தள்ளியே இருந்து விட்டுப் போகட்டும். இப்படி அகன்ற ஒரு நீர்ப்பரப்பை எங்கு காணப் போகிறோம். இந்த பிரம்மாண்டத்தின் நடுவில் நாம் எவ்வளவு சிறுத்துப் போய்விட்டோம். நினைத்துப் பார்க்கவே மலையாக இருந்தது. சிந்தனை மறுத்த பிரமிப்பில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது படகோட்டி திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். ஒன்றும் பசேத் தோன்றவில்லை. படகோட்டி என்னவோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அவன் சொல்வது எதுவும் காதில் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவனும் இந்த ஆள் பயந்து கிடக்கிறான் என்று தெரிந்திருப்பான்.

மாலையினிமாவைக் குப்ப போனனே. ஜனக் ஜனக் பாயல் பாஜே. ஜனக் ஜனக் என்று சலங்கைகள் ஒலித்தன என்று பொருள். தகேரி நா தார் மடிக், தகேரி நா தார் பாணி, கவேல் ஸ்னிதாஹார் பாயரேத் வனி கானி. (அவன் முகத்தை நான் பார்க்கவில்லை. அவன் கரையையும் நான் கடைக்கவில்லை. அவன் கால் சலங்கை ஒலி மாதிரிமே எனக்குக் கட்டை) தாக்ரின் பாடல் வரிகள். சலங்கை ஒலிகள் தான் என்னென்ன கற்பனைகளை சிறகடித்துப் பறக்க விடுகின்றன. இன்று காலகட்டம் சனே ஜோஷியின் பாட்டு கட்டை. இரண்டே வரிகள். சலங்கை ஒலி தான் கடைக்கிறது. அவளையார் சமாதானப் படுத்துவது? கடைக்க மாட்டனே என்கிறாளே? போதும் அரண்மனை நேரே கயாலுக்கு.

சில காட்சிகள், படிமங்கள் காலம் காலமாக நம்மை சிலிரிக்க வகைக்கின்றன. ஏங்க வகைக்கின்றன. அதை நினைத்து நினைத்து நாமும் ஏங்க விரும்புகிறோம் என்பது தான் விந்தை. வகை திரைப் பயணி. கிணற்றுடியில் ஒரு பணை. நீர் வரக்கிறான். படகோட்டி. ஒரு கரையிலிருந்து மற்று கரைக்குப் பயணம். இப்படியான எல்லா இலக்கியங்களிலும் எல்லாக் காலத்திலும் திரும்பத் திரும்பத் தோன்றும் படிமங்களில் காட்சிகளில் சலங்கை ஒலியும் ஒன்றாகத் தோன்றுகிறது.

முதல் தடவையாக ஷாந்தா ராமின் படம் ஒன்றில் சிலகாட்சிகள் ரசிக்கும் படியாக இருந்தன. பாட்டர்கள். சில நடனங்கள். இளம் வயது சந்தியா, ஷாந்தா ராமின் புதிய சரேக்கை, படத்திலும், வாழ்விலும், ஜெயஸ்ரீ, பிரிந்தாயிற்று. சாந்தா ராமுக்கு சினிமாவைப் பத்தி என்ன தெரியும் என்று ஜெயஸ்ரீ சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டாள்.

•Written by - வன்கட சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 20 •October• 2012 21:43• - •Last Updated•

••Saturday•, 20 •October• 2012 21:46•

பாபுராவ் படலேன் ஃபிலம் இந் தியாவில் பதித தனே ஏதோ ஆத திரத தில் சலோல கிறாள்
என்று தனேறும். ஆனால் உண்மையும் அது தானே.

மற்றபடி படம் சினிமாவாக இல்லலை. பழைய சாந்தாராம். கலர்ப் படம். கதக் நடனம்
பார்க்கும் படியாக இருந்தது. மற்றபடி அது என்னகை கவரவில்லை. திரும்ப ஒரு முறை
நான் அந்தப் படத்தைப் பார்க்கும் ஏற்படவில்லை. புரலாவிலும் சரி, தில்லியிலும் சரி.

vswaminathan.venkat@gmail.com